

[Vagn Bro.]

og jeg for mit Vedkommende støtter dem —, der finder, at vi i Øjeblikket har en afgjort brugbar Forfatning, en Forfatning, som netop kræver Samarbejde, som, hvis det gennemføres paa rette Maade, er det sikreste Værn mod det, som man ellers netop er saa ængstelig for, Diktaturet. Som jeg tillod mig at sige ved en Debat om dette Spørgsmaal ved det nordiske interparlamentariske Møde: Hvad Forskel er der egentlig paa et Diktatur og saa et Eetkammerssystem, hvor et Flertal hviler paa en Stemme over Halvdelen ude i Befolkningen? Dèr sætter dette Flertal hele den anden Halvdel, der altsaa kun mangler een Stemme i at være lige saa stor, ganske ud af Spillet. Jeg skal ikke fortabe mig i dette, men blot henstille, at hvis det høje Ting, hvad jeg synes vilde være rigtigt, vilde komme ind paa en Koncentration af Arbejdet her paa Rigsdagen, vilde det sikkert gøre klogt i ikke at fortabe sig i en Diskussion om en snarlig Forfatningsændring.

Endelig vil jeg til Slut gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af, at det jo i øvrigt ogsaa er Finansloven, vi drøfter, en Bemærkning, som efter min Mening viser et Omraade, hvor man herhjemme i høj Grad bør gøre sig klart, at en Udvikling frem ad denne Vej vil ikke tjene Samfundet. Det er de Undersøgelser, hvis Resultat er fremført her under Finanslovdebatten af mit Partis ærede Ordfører, og som gaar ud paa, at Beskatningen her i Danmark — og Beskatningen i Danmark hviler jo paa et overordentlig almindeligt Grundlag — af Indkomsterne var i 1913—14 16 pCt., i 1928—29 21,6 pCt. af Indkomsten, og faa Aar efter i 1933—34 var den steget til 28,6 pCt. Jeg forstaar meget vel, at man i en Tid som denne, der kan kaldes den store Efterkrigstids Krisetid, har maattet gaa til alvorlige Beskatninger af de enkelte Indkomster, men jeg tror, at vil man underbygge og udbygge den store omfattende Lovgivning, ikke mindst Sociallovgivningen, da bør man ikke glemme, at der maa ogsaa være levende Kapital, at der maa ogsaa være Mulighed for, at saa mange som muligt kan betrygge deres Eksistens uden et saa alvorligt Indgreb, som, altsaa gennemsnitlig, 28,8 pCt. af Indkomsten betyder. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at vi har her i Rigsdagen været med til og mit Parti ogsaa og jeg med — og vi skal selvfølgelig ogsaa vedstaa vort Ansvar — at beskatte den Indkomst, der kommer af opsparet Kapital. Ser man omkring i Verden, lægger man Mærke til, at de Lande, som i højeste Grad

lægger Vægt paa, at deres Befolkning sparer, er de stærkeste. Et af de Lande, som jeg tror er stærkest, og som har vist det gennem Tider — angrebet stærkere end de fleste Lande —, er Frankrig, hvor man sikkert vil finde fra socialdemokratisk Side, at man har en overordentlig daarlig Beskatningsform, idet selve Formueopsparingen er holdt ude derfra; det taler ogsaa til os, der har været med til i en overordentlig vanskelig Situation, og derfor forstaaeligt, at gaa ad den Vej, men man maa med Fremtiden for Øje netop søge at hindre dette, idet man maa gøre sig klart, at skal Staten, her den danske Stat, være i Stand til at udbygge og fortsætte den omfattende Sociallovgivning, den har, da maa man først og fremmest sørge for, at Erhvervsmulighederne, derunder Opsparingsmulighederne, er de størst mulige for Befolkningen.

Hartvig Frisch: Jeg hørte det ærede Medlem Hr. Vagn Bro fremsætte nogle Betragtninger, som paa en vis Maade tangerede Forfatningsspørgsmaalet, og referere nogle Ytringer, han var fremkommet med ved Mødet i Helsingfors. Det faldt mig ind uvilkaarligt, da jeg hørte det ærede Medlems Ord, at det er jo ejendommeligt nok, at selve Parlamentarismens Moderland, England, i en ret anselig Periode, jeg kan sige af hundrede Aar, har haft en Forfatning, hvor netop dette Problem ikke har voldt nogen Vanskelighed, og hvor man tilmed mener og hævder over for mange andre Lande, at det har været en stor Styrke, at en Regering, der er fremgaaet af et Valg i England, sidder inde med den fulde parlamentariske Magt. Jeg tror ærlig talt, det er værd at tage dette store historiske Eksempel i Betragtning. Naar det ærede Medlem talte om Samarbejde, saa skal jeg give det ærede Medlem Ret, at det er en meget vigtig Ting, selvfølgelig, men det kan ikke nægtes, at naar man ser hen til det, der er sket her i Sommer, saa er det ikke ligefrem det ærede Medlems Parti, synes jeg, som har haft mest Grund til manende at bruge dette Ord i Forfatningsbetragtninger.

Jeg vilde gerne begynde de Betragtninger, jeg havde tænkt at anstille, med en Henvendelse til den højtærede Handelsminister. Det vil være adskillige bekendt, at Sukkerroedyrkningen paa Lolland-Falster er slaaet fejl i en ganske overordentlig Grad.

Vi havde den mærkelige Situation sidste Aar, da vi traf en Sukkerordning, at det forrige Aars Høst havde været saa overordentlig rigelig, at man saa paa det vældige Overskud af Sukker, der var produceret